

**H. C.
McNEILE**

**O BÝVALOM
VOJAKOVI, KTORÝ
V OBDOBÍ MIERU**

**ZABIJAL
NUDU**

Podari sa Britániu uchrániť
pred boľševickým
rozvratom?

EUROPA

H. C. McNEILE

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

U. fond
na podporu
umenia

H. C. McNeile *O bývalom vojakovi, ktorý v období mieru zabíjal nudu*

Preklad © Marianna Bachledová 2021

Redakčná úprava © Martin Plch 2021

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2021 www.beeandhoney.sk

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2021

Ako dvadsiaty štvrtý zväzok edície Liga výnimočných
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2021

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-97-3

**O BÝVALOM
VOJAKOVI, KTORÝ
V OBDOBÍ MIERU**

**ZABÍJAL
NUDU**

**LIGA
VÝNIMOČNÝCH**
ZVÄZOK 24

PROLÓG

V ten pošmúrny deň roku 1918, keď za zvukov vojenskej kapeľy a s vejúcimi zástavami nad hlavami vstúpila do Kolína divízia britskej kavalérie, aby tak potvrdila svoje víťazstvo nad porazeným národom, doručili riaditeľovi hotela Nationale v Berne list. Jeho obsah ho zrejme trochu zmiatol, pretože si ho prečítal dvakrát po sebe a vzápätí zvončekom položeným na pracovnom stole privolal sekretárku. Dvere sa takmer okamžite otvorili a do miestnosti vstúpila mladá Francúzka.

„Zvonili ste, *monsieur*?“ V očakávaní pokynov zastala pred riaditeľovým stolom.

„Bol u nás niekedy ubytovaný muž menom le Comte de Guy?“ Oprel sa o operadlo pohodlného kresla a skrz cviker na ňu skúmavo hľadel.

Sekretárka chvíľu rozmýšľala a potom rozpačito pokrútila hlavou. „Pokiaľ si pamätám, tak nie,“ vyhlásila.

„Vieme o ňom niečo? Nejedol tu niekedy, ani si neobjednal súkromnú izbu?“

Slečna opäť pokrútila hlavou.

„Neviem o tom.“

Riaditeľ jej podal list a mlčky čakal, kým si ho prečíta.

„Dost' svojrázna žiadosť od neznámeho muža,“ poznamenal, keď list odložila. „Štvorhodová večera, na ničom nešetriť. Chce konkrétne vína, a ak ich hotel nemá, tak mu ich máme zohnať. Súkromný salón má byť pripravený presne na pol ôsmu a hostia sa vraj budú pýtať na miestnosť X.“

Mladá Francúzka súhlasne prikývla.

„Kanadský žartík to asi nebude,“ dodala po krátkej odmlke.

„Zrejme nie.“ Riaditeľ si zamyslene zaťukal perom o zuby. „Ak by náhodou áno, bol by to veru poriadne drahý špás. Rád by som vedel, kto je to ten Comte de Guy.“

„Znie to francúzsky,“ povedala a po chvíľke riekla: „Podľa mňa by ste to mali brať vážne.“

„To mám v úmysle.“ Zložil si cviker a položil ho na stôl pred seba. „Mohli by ste mi sem poslať *maître d'hôtel*?“

O niekoľko minút dorazil hlavný čašník a zdalo sa, že riaditeľove pochybnosti vôbec nezdieľa. Vojna a s ňou spojené potravinové prídelý lukratívnemu podnikaniu v tejto sfére neprospievali a plánovaný večierok mu pripadal vcelku sľubne. Ten človek navyše nadovšetko miloval svoju prácu a tešilo ho už len to, že pri príprave večere dostane voľnú ruku. Isteže sa osobne stretne s tromi hosťami aj tajomným pánom Comte de Guy a dohliadne, aby sa ohľadom poskytnutých služieb nebolo na čo sťažovať.

O desať minút pol ôsmej už *maître d'hôtel* obskakoval vrátnika, riaditeľ obletoval *maître d'hôtel* a na oboch dychtivo dozerala mladá sekretárka. O päť pol ôsmej dorazil prvý hosť...

Vo veľkom kožuchu pôsobil dosť zvláštne a pri pohľade naňho človeku nevdojak prišla na um treska.

„Rád by som zašiel do miestnosti X.“ Keď *maître d'hôtel* servilne vykročil, francúzska sekretárka nevdojak stuhla. Hotel mal síce odjakživa medzinárodnú klientelu, no nemčina v nej napriek tomu vyvolávala pocit hnsu.

„Nemčúr,“ zahundrala znechutene, keď prvý hosť zmizol v lietacích dverách na konci vestibulu. Riaditeľ a však očividne tešilo, že list bol nakoniec predsa len *bona fide*, a hosťova národnosť ho preto vonkoncom nezaujímala.

O krátku chvíľu vošiel druhý a čoskoro aj tretí hosť. Neprišli spolu a riaditeľovi sa zdalo čudné, že sa očividne vôbec nepoznajú.

Prvý hosť, vysoký vycivený muž s naježenou bradou a pichľavými očami, sa nosovým hlasom prehnane hlasno opýtal na miestnosť X. Menší tučný chlapík kráčajúci tesne za ním sa pritom viditeľne strhol a vrhol naňho rýchly vtáčí pohľad.

Vzápätí sa aj on mizernou francúzštinou zaujímal o miestnosť X.

„Nie je to Francúz,“ zahundrala rozrušená sekretárka, keď hlavný čašník odviezol podivnú dvojicu z vestibulu. „Aj ten posledný bol Nemčúr.“

Riaditeľ si v prstoch zamyslene mrvil cviker.

„Dvaja Nemci a jeden Američan.“ Vyzeral, akoby ho prepadla mierne neblahá predtucha. „Azda budú s večerou všetci spokojní. Lebo inak...“

Nestačil dopovedať, pretože v tej chvíli sa rozleteli dvere a vošiel muž s hrubým bielym šálom okolo krku, ktorý mu zakrýval dokonca aj celú tvár. Cez uši mal stiahnutú čiapku a riaditeľ by z jeho výzoru mohol odprisahať len toľko, že dotýčný ho prebodol hlboko posadenými oceľovosivými očami.

„Dostali ste ráno môj list?“

„*Monsieur* le Comte de Guy?“ Riaditeľ sa úctivo uklonil a pomädľil si ruky. „Všetko je pripravené, vaši traja hostia už dorazili.“

„Dobre. Rád by som hneď šiel za nimi.“

Maitre d'hôtel predstúpil, aby mu pomohol z kabáta, ale gróf ho odohnal.

„Vyzlečiem sa neskôr,“ povedal stručne. „Odved'te ma tam.“

Cestou si skúmavo obzeral poloprázdny vestibul. Až na dve-tri staršie dámy neznámej národnosti a muža v uniforme amerického Červeného kríža zíval prázdnotou. Keď vchádzali do lietacích dverí, oslovil hlavného čašníka.

„Podniku sa darí?“ vyzvedal.

Nie, podniku sa rozhodne nedarilo. Čašník sa rozrečnil. Hotel na tom ešte nikdy nebol tak zle... Ale dúfa, že *monsieur* le Comte večeru ocení... Osobne na ňu dohliadol... A to víno...

„Ak budem so všetkým spokojný, určite neoľutujete,“ prerušil ho gróf stroho. „Ale zapíšte si za uši jednu vec. Keď donesú kávu, neželám si, aby nás za žiadnych okolností niekto vyrušoval.“ Hlavný čašník zastal pri dverách a gróf zopakoval: „Za žiadnych okolností.“

„*Mais certainement, monsieur le Comte...* Osobne na to do-
zriem...“

Otvoril pritom dvere a gróf vstúpil. Rozhodne sa nedá po-
vedať, že by v miestnosti vládla vľúdna atmosféra. Traja hostia
sa vzájomne hodnotili s nepriateľským mlčaním a po grófovom
príchode naňho svorne obrátili podozrievavé pohľady.

Chvíľu stál bez pohybu a jedného po druhom si prezeral.
Potom vykročil.

„Dobry večer, páni,“ pokračoval po francúzsky, „je pre mňa
cťou, že ste prišli.“ Obrátil sa k hlavnému čašníkovi. „Večeru
nech donesú presne o päť minút.“

Čašník s úklonom vyšiel z miestnosti a dvere sa zavreli.
„Páni, navrhujem, aby sme tých päť minút využili na zozná-
menie. Najprv by som sa vám však rád predstavil.“ Popritom
si zložil kabát a čiapku. „Samotný obchod, s vaším dovolením,
posunieme až po káve, keď nás už nebude nik vyrušovať.“

Traja hostia mlčky čakali, kým si odmotá hrubý šál, a po-
tom s neskrývanou zvedavosťou začali svojho hostiteľa študo-
vať. Pôsobil dosť nápadne. Mal tmavú briadku a prísny orlí pro-
fil. Teraz sa zdalo, že oči, ktoré spravili na riaditeľa taký dojem,
sú chladne modrosivé. Husté, trochu prešedivené hnedé vlasy
mal sčesané dozadu zo širokého čela. Jeho veľké biele ruky roz-
hodne neboli zženštené, ale šikovné a odhodlané. Boli to ruky
človeka, ktorý dobre vie, čo chce, aj ako to dosiahnuť, a darí sa
mu to. Aj najpovrchnejší pozorovateľ by si všimol, že hostiteľ je
mocný muž schopný v okamihu rozhodovať i konať.

Nikomu by zároveň nemohlo uniknúť, že to všetko si uve-
domuje aj trojica mužov stojacich pri planúcom kozube. Za svo-
je postavenie totiž vďačili práve tomu, že neboli povrchnými
pozorovateľmi ľudského druhu, a každý z nich si pri pohľade na
hostiteľa uvedomoval prítomnosť veľkého človeka. To stačilo
– veľkí ľudia predsa neposielajú mužom medzinárodnej repu-
tácie pozvánky na večeru kvôli hlúpostiam. Nezáležalo na tom,
v čom jeho veľkosť spočíva, lebo vždy sú v tom peniaze – veľké
peniaze. A oni peniazmi žili.

Gróf najskôr oslovil Američana.

„Pán Hocking, však?“ oslovil ho po anglicky a podal mu ruku. „Som rád, že sa vám podarilo prísť.“

Američan prijal podávanú ruku a Nemci naňho pozreli s náhlym záujmom. Ako hlava významného amerického podniku na spracovanie bavlny v hodnote nespočetných miliónov mal na ich úctu rozhodne právo...

„Som to ja, gróf,“ odvetil milionár nosovým hlasom. „Rád by som vedel, čomu vdáčim za vaše pozvanie.“

„Všetko má svoj čas, pán Hocking,“ usmial sa hostiteľ. „Dúfam, že večera vám ho zatiaľ uspokojivo vyplní.“

Obrátil sa k vyššiemu z dvoch Nemcov, ktorý sa teraz v kožuchu ešte väčšmi ponášal na tresku.

„*Herr Steinemann*, je tak?“ Tentoraz prehovoril v nemčine. Muž sa škrobene uklonil, jeho pôsobenie v nemeckom uhliarstve bolo rovnako známe ako Hockingova bavlna.

„A *herr* von Gratz?“ Gróf sa otočil k poslednému účastníkovi večere a podal mu ruku. Síce vo svete medzinárodných financií nebol taký známy ako jeho dvaja kolegovia, ale v stredo európskom obchode s oceľou mal svoje meno.

„Nuž, páni,“ vyhlásil gróf, „kým zasadneme k jedlu, dovoľte mi menší úvod. Svetové národy sa prednedávnom zapojili do hlúposti, aká nemá obdoby. Dnes sa však zdá, že už je po všetkom. Vojna je posledná vec, o ktorej túžim diskutovať, ale predsa len s naším dnešným stretnutím súvisí. Pán Hocking je Američan, títo dvaja páni sú zase Nemci. „Ja,“ pousmial sa gróf, „národnosť nemám. Alebo by som mal skôr povedať, že ich mám všetky. Dokonalý kozmopolita... Páni, vojnu viedli idioti, a keď sa takých idiotov stretne veľa, musí zasiahnuť múdry človek... To je *raison d'être* – pointa tejto večere... Dovolím si tvrdiť, že my štyria sme dostatočne kozmopolitní na to, aby sme dokázali prehliadnuť všetky hlúpe a malicherné city voči tej či onej krajine a v tomto momente pozerali na svet len z jedného, jediného uhla pohľadu: nášho vlastného.“

Vycivený Američan sa chrapľavo zachechtal.

„Po večeri sa vám pokúsím dokázať, že naozaj máme spoločný uhol pohľadu. Dovtedy vás žiadam, aby ste sa sústredili na zbožné želanie, že nás hotel Nationale neotrávi jedlom,“ pokračoval.

„Pán gróf,“ ozval sa Američan, „prekvapuje ma vaša dokonalá znalosť cudzích jazykov.“

„Plynule hovorím po francúzsky, nemecky, anglicky a španielsky,“ odvetil. „Okrem toho sa dohovorím v Rusku, Japonsku, Číne, na Balkáne a... v Amerike.“

Usmial sa, takže jeho slová nakoniec nevyzneli ako urážka. Vzápätí vstúpil hlavný čašník a štvorica zasadla k večeri.

Treba povedať, že priemerná hostiteľka túžiaca po veľkolepejšej večeri by vzhľadom na všeobecnú atmosféru v miestnosti musela skrývať sklamanie. Američan si za život nahromadil nielen milióny, ale aj exotické a delikátne žalúdočné ťažkosti, takže dokázal zjesť nanajvýš zopár suchárov a zapiť ich minerálkou z Vichy.

Herr Steinemann bol typický Nemeц a jedlo považoval za posvätné. Ohromne veľa jedol i pil a očividne chápal, že sa od neho teraz nič viac neočakáva.

Von Gratz sa síce snažil, ale trpel chronickým strachom a mal pocit, že vycivený Američan ho každú chvíľu napadne. Rozhodne sa preto nedá povedať, že by bohvieako prispieval k veselej nálade.

Hostiteľovi však treba uznať, že večera skončila dobre. Nerobil si monopol na konverzáciu, ale neustále ju udržiaval. Navyše bol výborným rečníkom. Zdalo sa, že do každého kúta sveta prinajmenšom nazrel a väčšinu miest poznal tak, ako Londýňčan pozná Piccadilly Circus. Rozhovor s hypochondrickým Američanom a dvoma Nemcami – jedným nenažratým a druhým ustrašeným – by však unavil aj najbrilantnejšieho konverzačného partnera, a keď čašník naservíroval kávu a dvere sa za ním zavreli, gróf si v duchu vydýchol od úľavy. Atmosféra sa uvoľnila a už sa nemusel snažiť udržiavať pozornosť publika. Prišiel čas porozprávať sa o peniazoch a tie troch hostí spájali.

Keď si opatrne rezal špičku cigary, uvedomil si upreté pohľady plné očakávania a došlo mu, že najt'ažšia časť večera ho ešte len čaká. Ako všetci ostatní, aj veľkí finančníci si peniaze do vreciek radšej strkali, ako ich odtiaľ vyťahovali. A presne o to sa ich gróf chystal požiadať: aby z nich vytiahli poriadny balík...

„Páni,“ začal a cigara sa pritom blížila k požadovanému tvaru, „všetci sme tu obchodníci. Preto navrhujem, aby sme prestali chodiť okolo horúcej kaše a prešli rovno k veci. Pred večerou som povedal, že sme dostatočné veľkí na to, aby sme sa nenechali rozptyľovať ľubovoľnými národnými rozdielmi. Keďže sú naše záujmy medzinárodné, bolo by to pod našu úroveň. Teraz by som tú poznámku rád trochu rozviedol.“ Otočil sa k Američanovi po svojej pravici, ktorý si s privretými očami zamyslene špáral v zuboch. „V prvom rade by som sa obrátil práve na vás, pane.“

„Nech sa páči,“ zatiahol pán Hocking.

„Nechcem sa veľmi dotýkať vojny ani jej výsledku, ale Amerika, Francúzsko a Anglicko porazili Ústredné veľmoci a iste budem hovoriť aj za vás, páni,“ zdvorilo kývol hlavou k Nemcom, „keď poviem, že Nemecko už s Francúzskom ani Amerikou do ďalšieho kola nepôjde. Anglicko je hlavným nepriateľom Nemecka a tak to už bude navždy.“

Nemci súhlasne zavrčali a Američan ešte viac privrel oči.

„Mám dôvod domnievať sa, pán Hocking, že ani vy osobne nemáte bohvieako rád Angličanov, však?“

„Neviem, čo s tým majú moje osobné pocity. Ak to však nejako súvisí so záujmami tejto spoločnosti, tak máte pravdu.“

„Dobre.“ Gróf spokojne prikývol. „Takže by vám nevadilo vidieť Anglicko na kolenách a mimo hry.“

„Nuž,“ skonštatoval Američan, „myslieť si môžete, čo len chcete. Prejdime už radšej k veci.“

Gróf opäť prikývol a obrátil sa k Nemcom.

„Nuž, páni, vy dvaja musíte uznať, že vaše plány celkom nevyšli. Súčasťou pôvodného programu okupácia Kolína britskou armádou nebola...“

„Vojna bola činom hlupáka,“ zavrčal *herr* Steinemann. „Keby mier vydržal ešte pár rokov, boli by sme tie svine porazili...“

„Lenže oni porazili vás.“ Gróf sa trochu usmial. „Ak chcete, povedzme, že vojna bola činom hlupáka, ale my sme obchodníci a neostáva nám nič iné, len robiť, čo sa v danej situácii dá... A tá situácia nás, páni, trápi. Obaja ste dostatočne veľkí patrioti na to, aby vám prítomnosť cudzej armády v Kolíne vadila, o tom nepochybujem. A vy osobne, pán Hocking, nemáte rád Angličanov... Nič z toho však nie je dôvodom, prečo finančníkom vašej reputácie ponúkam možnosť podporiť môj plán... Stačí mi, že vaše osobné preferencie neprotirečia tomu, čo sa vám chystám predložiť, a tým je porážka Anglicka... Porážka absolútna a dokonalá, horšia, ako keby Anglicko prehralo vojnu.“

Trochu stíšil hlas a traja poslucháči sa k nemu inštinkatívne naklonili, aby lepšie počuli.

„Nemyslite si, že mojím motívom je len pomsta. Sme obchodníci a odplata sa nám oplatí, len ak prinesie úžitok. A toto nám úžitok rozhodne prinesie. Nemôžem vám predložiť čísla, ale nie sme ľudia, ktorí obchodujú v tisícoch, ba dokonca ani v státisícoch. Anglicko má silu, a ak ju skrotíme a využijeme vo svoj prospech, prinesie vám milióny... Má ju každý národ: spútanú, nevyslovenú, nekoordinovanú... Ščasti je dôsledkom vojny, vojny vedenej idiotmi... Skrot'ťe tú silu, páni, naučte sa ju ovládať a využite ju pre vlastné ciele... Tak znie môj návrh. Nielenže tú prekliatu krajinu ponížite tak, že padne na kolená do prachu, ale okúsíte moc, akú pred vami zažilo len málo ľudí...“ Gróf sa postavil a oči mu blčali. „A ja – ja vám s tým pomôžem.“

Zase si sadol, ľavá ruka sa mu zošmykla zo stola a začala bubnovať po kolene.

„To je naša príležitosť, príležitosť pre múdrych mužov. Potrebné financie však nemám ja, ale vy.“ Oprel sa na stoličke dozadu a pozrel na sústredené tváre svojich hostí. Potom začal...

Asi o desať minút sa na stoličke odsunul od stola.

„Páni, to je v skratke môj návrh. Nepochybne dôjde k nepredvídateľnému vývoju, no ja sa po celý život prekonávaniu nečakaného venujem. Aká je teda vaša odpoveď?“

Vstal a otočil sa tvárou ku kozubu, chrbtom k spoločnosti. Niekoľko minút nik neprehovoril. Všetkých zamestnávali vlastné úvahy a na každom sa to prejavovalo inak. Američan si so zavretými očami pomaly a metodicky prevaľoval v ústach špáradlo. Steinemann hľadel do ohňa a po namáhavej večeri sťažka dýchal. Von Gratz chodil tam a späť s rukami za chrbtom a potichu si pískal. Iba Comte de Guy hľadel do blčiacich polien nezúčastnene, akoby ho výsledok ich myšlienkových procesov vlastne ani nezaujímal. V tej chvíli sa naplno prejavil jeho všeobecný postoj k životu. Bol zvyknutý hrať o vysoké stávky a práve rozdal karty v najväčšej hre svojho života... Čo bolo troch mužov, ktorí si práve prezerali svoje karty, po tom, že takú hru je schopný vymyslieť iba geniálny zločinec? Ich zaujímal len to, či sa dá hra dohrať do konca. A v tomto bode sa mohli rozhodnúť jedine podľa dojmu, ktorý v nich vzbudil.

Američan si odrazu vytiahol špáradlo z úst a vystrel nohy.

„Než sa rozhodnem, pán gróf, mám jednu otázku. Predpokladám, že ste si nás preverili do posledného gombíka. Iste teda viete, kto sme, aký máme majetok a tak ďalej. Nechceli by ste nám prezradiť niečo viac aj o sebe? Ak sa rozhodneme, že do toho ideme, bude to stáť obrovské peniaze. A pracovať s nimi budete práve vy. Kto vlastne ste?“

Von Gratz sa prestal nepokojne prechádzať a súhlasne prikývol, dokonca aj Steinemann s obrovskou námahou zodvihol oči a pozrel grófovi do tváre, keď sa k nim zase otočil.

„Je to férová otázka páni, ale obávam sa, že na ňu nebudem môcť odpovedať. Nerád by som urážal vašu inteligenciu rozprávaním výmyslov o fiktívnom grófovi. Poviem vám len toľko, že moje živobytie závisí od cudzích vreciek. Ako vravíte, pán Hocking, bude to stáť obrovské peniaze, ale v porovnaní s vaším zárobkom je to len štípanec od blchy... Vyzerám vari ako

typ človeka – a vy všetci ste zvyknutí posudzovať ľudí –, ktorý dieťaťu ukradne z rímsy kozuba pokladničku, hoci mám na dosah ruky perly v trezore? Ja budem nútený dôverovať vám a vy mne... Budete mi musieť veriť, že si peniaze, ktoré mi poskytnete na uhradenie pracovných nákladov, nestrčím do vlastného vrečka... A ja budem na oplátku veriť vám, že keď svoju prácu dokončím, riadne ma vyplatíte...“

„A koľko by sme vám teda mali poskytnúť?“ prerušil ticho Steinemannov hrdelný hlas.

„Jeden milión libier šterlingov. Platbu si rozdelíte podľa vlastného uváženia a dostanem ju do mesiaca od dokončenia práce. Potom už záležitosť preberiete vy... a necháte tú odpornú krajinu váľať sa v špine...“ Oči mu horeli divokou, pomstychtivou zúrivosťou. Potom sa, akoby si napravil zošuchnutú masku, opäť premenil na kultivovaného a zdvorilého hostiteľa. Svoje podmienky stanovil otvorene a bez handrkovania: ako keď veľký muž jedná so seberovným, čas sú preňho peniaze a nerozhodnosť či chodenie okolo horúcej kaše sa mu rovnajú smrti.

„Berte alebo nechajte tak.“ Nepovedal to priamo, lebo bol na podobných ľudí aj záležitosti až príliš zvyknutý: ani mu nenapadlo, že by mohol navrhnúť kompromis. Všetko alebo nič – žiadna iná doktrína by trojicu mocných mužov neoslovila viac.

„Pán gróf, možno by ste nás mohli na chvíľku nechať osamote,“ ozval sa von Gratz. „Ide o veľké rozhodnutie a...“

„Iste, samozrejme, páni.“ Gróf vykročil k dverám. „Vrátim sa o pár minút. Vy sa dovedy rozhodnete: či už tak, alebo onak.“

Vyšiel do vestibulu, posadil sa a zapálil si cigaru. Hotel bol prázdny, až na tučnú ženu spiacu v kresle oproti. Gróf sa oddal úvahám. Dokonale vedel čítať myšlienky iných ľudí a nepochyboval o tom, čo sa dozvie o desať minút... A potom... Čo potom...? V duchu pozoroval, ako jeho plány rastú a nafukujú sa, chápadlá sa natáhujú do všetkých kútov veľkej krajiny – až je nakoniec všetko pripravené. Videl sám seba ako najmocnejšieho muža a sýtil sa tou predstavou ako autokratický panovník. Stačí len pohnúť prstom, celé kráľovstvo sa vrhne v ústrety

skaze a rozletí na kusy. Keď sa to stane a nenávidená krajina skončí v troskách, on si príde po svoj milión a užije si ho tak, ako si má veľký človek vychutnať veľkú odmenu... Takto sa gróf na desať minút ponoril do vízií a snov. Vonkoncom sa nebál nebezpečnej sily, s ktorou sa chystal zahrávať, pretože sám bol nebezpečný človek. Rozhodne ho nijako netrápilo, že jeho plán zničí, možno dokonca zabije tisíce nevinných mužov a žien, pretože bol dokonalý egoista. Páčilo sa mu, že vycítil príležitosť a mal dosť rozumu aj pevné nervy, aby ju využil vo svoj prospech. Chýbali mu na to len peniaze a... Rýchlým pohybom vytiahol z vrecka hodinky. Svojich desať minút dostali... Záležitosť je vybavená, kocky sú hodené.

Vstal a prešiel halou. Vedľa lietacích dverí stal hlavný čašník a servilne sa ukláňal. Dúfal, že *monsieur* le Comte bol s večerou spokojný... Víno bolo od výmyslu sveta... Hádám sa tu cítil dobre a ešte sa vráti...

„To je dosť nepravdepodobné.“ Gróf si vybral zápisník. „Ale človek nikdy nevie, možno áno.“ Podal čašníkovi bankovku. „Pripravte mi účet, a keď budem prechádzať halou, dáte mi ho do ruky.“

Kým si hlavný čašník spokojne prezeral neobvyklú anglickú päťlibrovku, gróf sa bezstarostne vybral chodbou k súkromnému salónu. Na okamih zastal pred dverami a na perách mu ihral nepatrný úsmev. Otvoril ich a vošiel...

Američan ešte stále žul špáradlo a Steinemann fučal. Len von Gratz pre zmenu sedel za stolom a fajčil dlhú štíhlu cigaru. Gróf za sebou zavrel a podišiel ku kozubu.

„Takže, páni,“ oslovil ich potichu, „ako ste sa rozhodli?“

Odpovedal mu Američan.

„Pôjde to. Ale s jednou výhradou. Pre nás troch je to priveľká investícia, treba štvrtého investora a každý poskytne štvrt' milióna.“ Gróf sa uklonil.

„Takže tak,“ zhrnul stručne Američan. „Títo dvaja džentlmeni súhlasia, že by to mal byť môj krajan, aby sme si sumu spravodlivo rozdelili. Muž, ktorého sme si vybrali, príde do

Anglicka o niekoľko týždňov: je to Hiram C. Potts. Ak ho presvedčíte, ideme do toho. Ak nie, obchod sa neuskutoční.“

Gróf prikývol, a ak ho tento nepredvídateľný vývoj podráždil, nedal to na sebe znať.

„O pánovi Pottsovi som už počul,“ riekol uvážlivo. „Je to veľký prepravca, však? S vašou výhradou súhlasím.“

„Dobre,“ prikývol Američan. „Prejdime si detaily.“ Gróf si bez stopy emócie v tvári pritiahol k stolu stoličku. Až keď si sadol, začal si opäť ľavou rukou bubnovať po kolene.

* * * * *

O polhodinu vošiel do svojho luxusného apartmánu v hoteli Magnificent.

Pred kozubom ležalo dievča, čítalo francúzsky román, a keď buchli dvere, zdvihlo zrak. Nepotrebovalo klásť žiadne otázky, všetko videlo v jeho tvári.

Podišiel k pohovke a usmial sa.

„Uspeli sme... Súhlasia s našimi pravidlami. Zajtra Comte de Guy umrie a Carl Peterson s dcérou Irmou odcestujú do Anglicka. Myslím, že Carl Peterson je vidiecky džentlmen. Asi chová sliepky a možno aj ošípané.“

Dievča so zívnutím vstalo z pohovky.

„*Mon Dieu!* To sú vyhliadky! Ošípané a sliepky – a ešte k tomu v Anglicku! Ako dlho to potrvá?“

Gróf zamyslene pozrel do ohňa.

„Možno rok a možno šesť mesiacov... Všetko je v Božích rukách.“

ČAJ S PREKVAPENÍM V CARLTONE

I

Kapitán Hugh Drummond, držiteľ Rádu za vynikajúcu službu a Vojenského kríža, ktorý donedávna slúžil Jeho Veličenstvu v Loamshireskom kráľovskom regimente, si dopriaval ranný kúpeľ a popritom si pískal. Bol od prírody veselý človek a jeho sluhu, bývalého vojaka v tom istom slávnom regimente, to teda vonkoncom neprekvapovalo. Práve mu vo vedľajšej miestnosti prestieral na raňajky.

Pískanie po chvíli ustalo, ozvalo sa melodické žblnkanie vody a ohlásilo koniec koncertu. Pre Jamesa Dennyho, niekdajšieho dôstojníckeho sluhu s hranatou sánkou, to bol signál, že má zmiznúť do kuchyne a prevziať od manželky teľacie ľadvinky so slaninou, ktoré táto skvelá žena práve usmažila. V to ráno však každodennú rutinu čosi narušilo. James Denny pôsobil akosi zamyslene a nesústredene.

Raz či dvakrát sa poškrabal na hlave a vyhlíadol z okna, pričom sa zmätene mračil. Zakaždým, keď sa v rýchlosti pozrel, čo sa deje na druhej strane Half Moon Street, obrátil sa k raňajkovému stolu s úškrnom.

„Čo ťa máta, James?“ Keď začul manželkin nahnevany hlas, vinovato sa obrátil. „Ľadvinky sú už päť minút hotové.“

Utierajúc si ruky o zásteru vošla do izby a očami spočinula na pracovnom stole.

„Videl si už niekedy takú kopu listov?“ opýtala sa.

„Je ich štyridsaťpäť,“ zašomral manžel, „a prichádzajú ďalšie.“ Vzal noviny ležiace vedľa kresla a rozprestrel ich.

„To kvôli tomuto,“ pokračoval tajomne. Hranatým prstom ukázal na jeden stĺpček a potom strčil žene noviny pod nos.

„Demobilizovaný dôstojník,“ čítala pomaly, „sa neuveriteľne nudí a uvítal by akúkoľvek zmenu. Asi je to pochopiteľné a niekomu to môže pripadať aj vtipné, ale rád by vyriešil nejaký zločin. Dôležité je vzrušenie. Ak na potenciálneho

zamestnávateľa urobí dostatočný dojem, je ochotný zvážiť aj trvalé zamestnanie. Ozvite sa čo najskôr, box č. X10.“

Žena položila noviny do kresla a pozrela najskôr na manžela, potom na rad listov úhladne rozložený na stole.

„To je strašné,“ vyhlásila. „Facka do tváre Prozreteľnosti. Vraj nejaký zločin, Denny, zločin. Neopováž sa nechať do toho bláznivého žartu zatiahnuť, milý môj, lebo ti tak naložím, že sa nespamätáš.“ Varovne mu pohrozila a pomaly sa vrátila do kuchyne. James Denny bol v mladosti pomerne divoký – a dnes ráno sa mu v očiach opäť zjavil podozrivý ligot. Vrátili sa mu staré spomienky.

O chvíľu vošiel Hugh Drummond. Mal asi meter osemdesiat a mocné telo. Ani najlepší priateľ by o ňom nemohol tvrdiť, že je fešák, no patril medzi tých šťastlivcov, čo sú takí škaredí, až sú príťažliví, takže mu nechýbalo zdravé sebavedomie. Jeho nos sa nikdy nespamätal zo školského finále v boxe a ani ústa nemal práve malé – nebyť pekných očí, nebolo by na čo pozerat’.

Hlboko posadené oči s dlhými mihalnicami mu však závidela nejedna žena. Navyše patrili športovcovi a džentlmenovi a to je víťazná kombinácia.

Cestou k jedálenskému stolu sa zastavil a vrhol pohľad na dva rady listov. Sluha predstieral činnosť na opačnom konci izby, no v skutočnosti ho potajomky sledoval a všimol si, že na Drummondovej tvári sa rozlial šťastný úsmev. Vzal pár listov a prezeral si obálky.

„Kto by si to bol pomyslel, James?“ ozval sa. „No teda! Mal by som si nájsť partnera.“

Do izby vošla pani Dennyová s ľadvinkami a nesúhlasným výrazom, no Drummond jej chmúry rozohnal radostným štebotaním.

„Dobré ráno, pani Dennyová,“ pozdravil ju. „Prečo sa tvárite tak vystrašene? Azda vás ten darebák James už zase prestal poslúchať?“

Dobrá žena si odfrkla. „Zatiaľ nie, pane, ale iba zatiaľ. A ak by na to prišlo,“ očami prebehla po chudákovi Dennym,

ktorý nezmyselne vyťahoval knihy z police a zase ich tam vracal, „ak by na to prišlo,“ zopakovala namosúrene, „ako som mu dnes ráno sľúbila, poriadne si to s ním vyjasním.“ Veľavravne fľochla na listy v Drummondovej ruke, vypochoďovala z miestnosti a muži si vymenili pohľady.

„To preto, lebo ste tam napísali, že ide o zločin, pane,“ zašepkal Denny chrapľavo.

„Predpokladá, že ťa zase zvediem na zlé chodníčky, čo?“

Hugh si naložil slaninu. „Drahý priateľu, pokiaľ mi bude naďalej robiť takú skvelú slaninu, môže si myslieť, čo len chce. Tvoja manželka je poklad, James, perla medzi ženami. Môžeš jej to odo mňa s láskou odkázať.“ Otvoril prvú obálku a hneď od nej vzhliadol s iskričkami v očiach. „Nech má srdiečko na pokoji,“ vyhlásil vážne, „pokojne jej povedz, že spočiatku budem zabíjať len vo výnimočných prípadoch.“

Oprel list o držiak na hrianky a pustil sa do raňajok. „Neodchádzaj, James.“ Kapitán trochu zamračene čítal strojom písaný hárok papiera. „O chvíľu budem určite potrebovať tvoju radu. No dobre, pri tomto liste asi nie... Vôbec ma neoslovil, ani trocha. Pomáhať pánom Jonesovi & Jonesovi zarábať peniaze, hľadať nových klientov a dostať za to len províziu? Tak to ani náhodou. Prosím, dones sem smetný kôš. Roztrhaj ten výpotok a podaj mi ďalšiu ponuku.“

Pochybovačne pozrel na obálku slivkovej farby a preskúmal poštovú pečiatku. „Kde vlastne je Pudlington? Alebo lepšie povedané, prečo sa tak volá? Taký hnusný názov si žiadne mesto nezaslúži.“ Preletel obsah správy a opovržlivo pokrútil hlavou. „Je tam toho. Píše mi žena riaditeľa banky, riaditeľa banky v Pudlingtone, James! To je strašné, vieš si to predstaviť? Obávam sa však, že pani riaditeľová je úplná krava. Ten typ, ktorý si myslí, že keď nájde spriaznenú dušu, začne sa vznášať nábytok.“

Drummond list roztrhal a kúsky hodil do koša. Potom sa obrátil k sluhovi a podal mu zvyšné obálky.